

TAX PRESS REVIEW

CLIENT ALERT

Podatek VAT

- **WSA w Warszawie wyroku z dnia 13 maja 2011 r. (III SA/Wa 2128/10) orzekł, że dostawa sprzętu medycznego oraz towarzyszące tej dostawie usługi polegające, m.in. na przystosowaniu pomieszczenia, w którym będzie ten sprzęt zainstalowany, są ze sobą ściśle powiązane i tworzą w aspekcie gospodarczym jedną całość, której rozdzielenie miałyby sztuczny charakter.**

Problem rozpatrywany przez sąd dotyczył możliwości uznania dostawy sprzętu medycznego i niezbędnej do jego właściwego funkcjonowania adaptacji pomieszczeń za świadczenie kompleksowe podlegające w całości obniżonej stawce VAT dla wyrobów medycznych. WSA w Warszawie uchylił interpretację Ministra Finansów, który uznał, że usługi adaptacyjne towarzyszące dostawie specjalistycznego sprzętu medycznego powinny być potraktowane dla celów VAT jako odrębne świadczenie. Sąd w uzasadnieniu stwierdził, że w przedstawionym przez spółkę stanie faktycznym, świadczeniem głównym (zasadniczym) nadającym charakter całej transakcji jest właśnie dostawa sprzętu medycznego, natomiast czynnościami pomocniczymi względem tego świadczenia głównego, służącymi prawidłowemu jego wykorzystaniu, są usługi adaptacyjne zapewniające funkcjonalność i prawidłowe działanie dostarczonego urządzenia. W konsekwencji, do całego świadczenia zastosowanie powinna znaleźć obniżona stawka VAT dla wyrobów medycznych (uprzednio 7%, obecnie 8%). Omawiany wyrok jest istotny w szczególności dla dostawców specjalistycznego sprzętu medycznego, gdyż rozstrzyga istniejące wątpliwości co do możliwości objęcia obniżoną stawką VAT usług towarzyszących dostawie. Wyrok zawiera także istotne wskazówki co do klasyfikowania świadczeń jako świadczeń złożonych dla celów VAT.

- **WSA w Gdańsku w wyroku z dnia 27 kwietnia 2011 r. (I SA/Gd 190/11) uznał, iż podatnikowi przysługuje prawo do odliczenia VAT z faktur, nawet jeśli wystawił je podmiot niezarejestrowany dla celów VAT.**

Spółka zajmowała się obrotem surowcami wtórnymi i w ramach prowadzonej działalności nabyła złom od podmiotu, który wystawił na

5/2011

Mamy przyjemność przedstawić Państwu kolejne wydanie Tax Press Review, w którym opisujemy wybrane orzeczenia i interpretacje podatkowe, które ukazały się lub zostały opublikowane w maju 2011 r. Mamy nadzieję, że nasza publikacja będzie pomocna w Państwa codziennej pracy.

 SALANS
www.salans.com

© 2009. Salans LLP. All rights reserved.

 K S P
legal & tax advice

rzecz spółki fakturę VAT, jednakże później ustalono, iż nie był zarejestrowanym podatnikiem VAT. Spółka odliczyła VAT z tej faktury, w związku z czym, wniosła o potwierdzenie, czy postąpiła prawidłowo. Organ podatkowy uznał, że spółce nie przysługiwało prawo do odliczenia VAT z takiej faktury. Sąd nie zgodził się ze stanowiskiem organu. WSA, uzasadniając swoje stanowisko, przywołał orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Zgodnie z orzeczeniem Trybunału w sprawie C-438/09, prawo do odliczenia VAT stanowi integralną część systemu VAT i nie może być ograniczane. Przepisy krajowe nie mogą zabronić odliczania VAT zapłaconego innemu podatnikowi będącemu usługodawcą niezarejestrowanym dla celów podatku VAT. WSA zgodził się z argumentacją Trybunału oraz uznał, że rozważanej sprawie faktury nie były fakturami pustymi, a zatem spółce przysługiwało prawo do odliczenia VAT z tych faktur. Omawiany wyrok jest korzystny dla tych podatników, którzy zapłacili VAT nieuczciwym kontrahentom podającym się za podatników VAT. Potwierdza bowiem, że o ile dostawa została rzeczywiście dokonana, a VAT został zapłacony na rzecz kontrahenta, podatnik ma prawo do odliczenia VAT.

Podatek CIT

- **NSA w wyroku z dnia 26 maja 2011 (II FSK 109/10) orzekł, że niezamortyzowana wartość inwestycji w obcym środku trwałym może być kosztem podatkowym.**

Spółka wynajmowała nieruchomość zabudowaną budynkiem magazynowo-produkcyjnym. W okresie wynajmu, spółka dokonała nakładów na budynek i rozliczała je dla celów podatkowych poprzez odpisy amortyzacyjne od inwestycji w obcym środku trwałym. Na dzień rozwiązania umowy najmu, nie cała wartość inwestycji została amortyzowana. Spółka wystąpiła do Ministra Finansów z wnioskiem o potwierdzenie, że przysługuje jej prawo do zaliczenia w koszty uzyskania przychodu niezamortyzowanej wartości inwestycji w obcym środku trwałym. Organ nie podzielił stanowiska spółki i stwierdził że kosztem podatkowym może być niezamortyzowana część inwestycji w obcym środku trwałym tylko wówczas, gdy nastąpi faktyczna likwidacja tej inwestycji, natomiast samo rozwiązanie umowy najmu nie daje podstaw do uznania, że środek trwały uległ likwidacji. Ponadto organ podnosił, że nie podlegają amortyzacji składniki majątku, które nie są używane przez podatnika na skutek zaprzestania działalności. Zarówno WSA, jak i NSA zakwestionowały negatywne stanowisko organu. Zdaniem NSA pojęcia „likwidacja środka trwałego” nie można utożsamiać tylko i wyłącznie z fizycznym unicestwieniem rzeczy. Dodatkowo, w przypadku, gdy ze stanu faktycznego przedstawionego we wniosku o interpretację nie wynika, że spółka zaprzestała

działalności, w której używała nieruchomości, organ nie może przyjąć tezy, że doszło do zakończenia działalności. Omawiany wyrok jest niewątpliwie korzystny dla podatników, którzy, ze względu na wciąż dominującą negatywną linię interpretacyjną organów podatkowych, nie zaliczali do kosztów uzyskania przychodów niezamortyzowanej części inwestycji w obcych środkach trwałych. Podatnicy tacy mogą wykorzystać ten wyrok jako argument w sporze z organem podatkowym.

- **Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie w interpretacji z dnia 17 maja 2011 r. (nr IPPB5/423-374/11-2/RS) uznał, że spółka, która zwraca przedstawicielom handlowym wydatki poniesione m.in. na noclegi w trasie, zakup paliwa do samochodu służbowego, czy opłaty przejazdowe i parkingowe, może te wydatki ująć w kosztach podatkowych.**

Pytanie spółki dotyczyło możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków zwracanych przedstawicielom handlowym w związku z wykonywaną przez nich pracą. Przedstawiciele handlowi w trakcie wykonywania obowiązków ponoszą wydatki na noclegi w trasie, paliwo do samochodu służbowego oraz opłaty przejazdowe lub parkingowe. Spółka dokonuje na ich rzecz zwrotu powyższych wydatków. Organ stwierdził, że przyjmując, iż wyjazdy przedstawicieli handlowych na terenie przypisanych im województw nie są podróżami służbowymi, koszty zwracane przedstawicielom – jako związane z działalnością spółki – stanowią koszty uzyskania przychodów pod warunkiem właściwego ich udokumentowania. Interpretacja ta potwierdza istniejącą na rynku praktykę zaliczania w koszty uzyskania przychodów wydatków zwracanych przedstawicielom handlowych, w sytuacji, gdy możliwe jest właściwe udokumentowanie tych wydatków.

Podatek PIT

- **Izba Skarbowa w Poznaniu w interpretacji z dnia 28 kwietnia 2011(ILPB1/415-1392/09/11-S/AG) uznała, że wydatek związany z uiszczeniem prowizji z tytułu gwarancji dobrego wykonania robót jest bezpośrednim kosztem uzyskania przychodów jednorazowo w dacie jego poniesienia**

Podatnik (wspólnik spółki jawnej) powziął wątpliwość, czy zapłacona prowizja za gwarancje jakościowe nabywane od ubezpieczyciela jest dla spółki kosztem uzyskania przychodów w dacie poniesienia, czy należy ją rozliczyć w okresie, na który udzielono gwarancji. W ocenie Izby, wydatki spółki związane z prowizją z tytułu gwarancji są kosztami poniesionymi w celu zrealizowania konkretnej umowy i w celu osiągnięcia konkretnego przychodu, zatem powinny być rozpoznane jednorazowo w dacie ich poniesienia. Warto odnotować, że omawiana

 SALANS
www.salans.com

© 2009. Salans LLP. All rights reserved.

 K S P
legal & tax advice

interpretacja - ponowna w tej sprawie - została wydana w rezultacie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z 22 października 2010 (I SA/Po 424/10), uchylającego pierwotną, niekorzystną dla podatnika interpretację, w której organ stanął na stanowisku, że koszty gwarancji powinny być rozliczane proporcjonalnie do długości okresu, którego dotyczą. Wyrok jest istotny dla wszystkich podmiotów z branży budowlanej, ponieważ daje im dodatkowy argument za jednorazowym zaliczeniem w koszty podatkowe prowizji z tytułu udzielonych gwarancji.

Akcyza

- **NSA w wyroku z dnia 11 maja 2011 r. (I GSK 225/10) orzekł, że z zalegalizowanych błędów w wadze przedsiębiorca nie może wywodzić korzystnych skutków podatkowych przy ustalaniu wielkości ubytków towarów akcyzowych.**

Spółka wystąpiła o wydanie interpretacji w kwestii klasyfikowania ubytków wyrobów akcyzowych dla celów podatkowych. Spółka zaprezentowała stanowisko, iż różnice wynikające z odczytów pomiarów wag, mieszczące się w ramach tolerancji wagowych, nie stanowią ubytków, które powinny podlegać akcyzie. Organ podatkowy uznał, że nie ma podstaw do określania ilości zwolnionych od akcyzy ubytków lub niedoborów w sposób przedstawiony przez spółkę. Obowiązujące przepisy nie dają bowiem podstaw do kwestionowania wyników pomiarów zalegalizowanych urządzeń mierniczych i odliczania ewentualnych dopuszczalnych błędów wag przy określaniu zobowiązania podatkowego z tytułu nadmiernych ubytków. Stanowisko organu podtrzymał sąd pierwszej instancji. NSA rozstrzygając skargę kasacyjną podkreślił, że podatnik nie może wywodzić dla siebie korzyści podatkowych z faktu, iż dopuszczalne są zalegalizowane różnice w wadze. Ważenie jest zawsze opatrzone ryzykiem błędu. Sąd uznał, że jeżeli różnice są znaczne, podatnik musi podjąć działania i szukać bardziej precyzyjnych urządzeń, bowiem tolerancja wagi nie mieści się w pojęciu ubytków naturalnych.

Inne

- **NSA w wyroku z dnia 11 maja 2011 (I FSK 861/10) orzekł, że jeżeli członkowie zarządu spółki mieli świadomość jej niewypłacalności, ale uznali, że ma ona charakter przejściowy i dlatego nie wystąpili o ogłoszenie upadłości, to wzięli na siebie odpowiedzialność za zaległości podatkowe spółki.**

Spółka nie uregulowała zobowiązań podatkowych wynikających ze złożonych deklaracji VAT-7 za sierpień – grudzień 2003 r. oraz styczeń

– marzec 2004 r. W związku z faktem, iż w czerwcu 2004 r. ogłoszona została upadłość spółki, organ podatkowy umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone dotychczas wobec spółki i wszczął postępowanie w sprawie odpowiedzialności osób trzecich (członków zarządu spółki) za zaległości podatkowe spółki. Członkowie zarządu bronili się przed odpowiedzialnością, twierdząc, że podstawy do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości zaistniały dopiero w 2004 r., a nie, jak twierdzi organ, już w 2003 r. Argumentowali, że w 2003 r. trudności z regulowaniem zobowiązań zostały uznane za przejściowe. WSA zwrócił uwagę, że dłużnik będący osobą prawną jest niewypłacalny, gdy uwzględniając wszystkie składniki jego majątku, nie wystarczają one na pokrycie wszystkich zobowiązań. Nie ma znaczenia, czy w danym momencie dłużnik nie wykonuje wszystkich zobowiązań, czy tylko części z nich. Spółka od momentu rozpoczęcia działalności borykała się z trudnościami finansowymi i już na tym etapie należało wszcząć działania zmierzające do restrukturyzacji. Sąd podkreślił także, że członkowie zarządu spółki mieli świadomość jej niewypłacalności, lecz zakładając, że ma ona charakter przejściowy, nie złożyli wniosku o ogłoszenie upadłości. Licząc na poprawę stanu finansów, a tym samym uregulowanie zobowiązań, wzięli więc na siebie odpowiedzialność za zaległości podatkowe osoby prawnej.

Jeśli chcą Państwo uzyskać więcej informacji na temat naszych usług, prosimy o kontakt:

Kontakt w SALANS:

Karina Furga-Dąbrowska

T: +48 22 2425 770

E: kfurga-dabrowska@salans.com

Salans

Rondo ONZ 1

00-124 Warszawa

T: +48 22 242 52 52

F: +48 22 242 52 42

E: warsaw@salans.com

Kontakt w KSP:

Magdalena Patryas

T: +48 32 731 68 50

E: magdalena.patryas@ksplegal.pl

Krupa Srokosz Patryas Sp. k.

Chorzowska 50

40-121 Katowice

T: +48 32 731 68 50

F: +48 32 731 68 51

E: kancelaria@ksplegal.pl

 SALANS
www.salans.com

© 2009. Salans LLP. All rights reserved.

 K S P
legal & tax advice